

Arrest

nr. 64 550 van 8 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 12 april 2009, verklaart er zich op 24 december 2010 een vierde maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 17 maart 2011, verstuurd op 18 maart 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Mamakhel (district Sherzad, provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. Uw vader is sedert lange tijd vermist en u woonde bij uw oom Nader. U vernam dat hij spioneerde voor de overheid en de taliban verraadde. Om die reden kreeg uw oom een dreigbrief van de taliban. In een tweede dreigbrief werd ook u door de taliban bedreigd. Op een dag is uw oom verdwenen en enkele dagen later werd hij vermoord teruggevonden. Omdat u in de dagen daarvoor publiekelijk ruzie had gemaakt met uw oom (u wou dat hij zijn spionageactiviteiten stopzette) werd u door de mensen van Mamakhel verdacht van zijn dood.

Ook de autoriteiten zijn om die reden naar u op zoek. Omdat u zowel vanwege de taliban als vanwege de Afghaanse autoriteiten vervolging vreest, hebt u negen maanden geleden Afghanistan verlaten. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland en Italië verder naar België.

Op 14/04/2009 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. Op 25/11/2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 39137 van 23/02/2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uw beroep tegen deze beslissing verworpen. U was immers niet ter terechtzitting verschenen en u liet zich evenmin vertegenwoordigen. Uw beroep tegen dit arrest geraakte niet door de filterprocedure van de Raad van State.

Uw tweede asielaanvraag van 25/05/2010 en uw derde asielaanvraag van 13/08/2010 werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 24/12/2010 hebt u zich, na deelname aan een hongerstaking, een vierde keer vluchteling verklaard. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de taliban en door de autoriteiten wordt gezocht. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw vierde asielaanvraag hebt u bijkomende documenten voorgelegd die het Commissariaat-generaal eerder nog niet te zien kreeg. Het betreft de taskara van uw vader, een verzoekschrift van dorpsouderen en een oproepingsbrief van de politie."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- aan verzoekers beweerde verblijf in Mamakhel kan geen geloof worden gehecht. Bijgevolg zijn ook verzoekers beweerde problemen met de taliban en met de Afghaanse autoriteiten in deze regio ongeloofwaardig. Tijdens de eerste asielprocedure werd immers vastgesteld dat verzoekers kennis over Sherzad en Afghanistan op tal van punten ondermaats was. De ongeloofwaardige uitleg die verzoeker tijdens zijn huidige asielaanvraag geeft voor de door het Commissariaat-generaal gedane vaststellingen, bevestigt dat verzoeker niet in Sherzad heeft gewoond;
- de oude taskara van verzoekers vader kan aantonen dat deze persoon van Sherzad afkomstig is maar zegt niets over het verblijf van deze persoon in de provincie Nangarhar, laat staan dat dit een bewijs kan zijn voor verzoekers bewering dat hij altijd in Mamakhel heeft gewoond. Ook verzoekers paspoort zegt niets over een verblijf in Sherzad. Bovendien heeft verzoeker dit document verkregen op basis van de verklaringen die hij voor de Afghaanse ambassade in Brussel heeft afgelegd, wat de relatieve waarde ervan aantoonst. De overige documenten kunnen verzoekers relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen;
- het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om vooraleer recht te doen de volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen: *"Rekening houdend met het arrest in algemene vergadering RvV 45397 waarin gesteld wordt dat de vervolgingsvrees en het reële risico enkel ten gronde beoordeeld moeten worden t.o.v. het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft en de concepten 'derde veilig land' en 'reëel vestigingsalternatief' in de Belgische rechtsorde geen wettelijke grond hebben, en in het geval de nationaliteit van de asielzoeker in casu niet betwist wordt; kan een asielzoeker dan het statuut van de subsidiaire bescherming o.b.v. artikel 15 (c) Kwalificatierichtlijn geweigerd worden – op een richtlijnconforme manier – zonder dat een onderzoek ten gronde gevoerd wordt naar het reële risico op ernstige schade dat hij loopt bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, louter omdat hij zijn recent verblijf niet afdoende aannemelijk kan maken? Kan om diezelfde reden (de onzekerheid over het recente verblijf) op richtlijnconforme manier de subsidiaire bescherming geweigerd worden met als enige argument dat daardoor het interne vluchtalternatief niet kan onderzocht worden, terwijl de betrokkene wel door de DVZ gedwongen teruggevoerd dreigt te zullen worden naar het land van zijn onbetwiste nationaliteit, ondanks de in zijn hoofde gerezen onzekerheid over zijn exacte recente verblijf in dat land en bijgevolg over het al dan niet voorhanden zijn van een IVA?"*

Verder vraagt verzoeker in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Hij wijst erop dat de bestreden beslissing stelt dat recent verblijf geen reden is om de asielaanvraag af te wijzen, dat de nood aan bescherming ten aanzien van het land van nationaliteit moet onderzocht worden en dat zijn paspoort onomstotelijk bewijst dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft. Bovendien moet ook op basis van de Afghaanse nationaliteitswet aangenomen worden dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft.

Verder stelt verzoeker dat op basis van de vragen die tijdens het gehoor gesteld werden niet kan vastgesteld worden of iemand recent in een bepaald dorp of een bepaalde stad verbleven heeft. Verzoeker vraagt zich immers af hoe men met het blote oog kan vaststellen hoeveel mensen in een dorp of stad wonen. Bovendien was het volgens verzoeker niet duidelijk of naar het aantal inwoners van de buurt of van de hele stad gevraagd werd. Verder is het voor een ongeschoolde Afghaan die niet gereisd heeft en nooit een landkaart van dichtbij gezien heeft erg ingewikkeld om over steden en provincies te spreken waar hij nog nooit geweest is. Verder stelt verzoeker dat hij Hekmatyar wel kent maar moeilijk kan uitleggen wie de man precies is. Tot slot wijst verzoeker erop dat de tegenpartij ook een deel van de bewijslast draagt maar heeft nagelaten zijn verklaringen te verifiëren.

Verder stelt verzoeker dat zijn recent verblijf niet moet vaststaan maar hoogstens zijn afkomst uit de streek. De *taskara* van zijn vader bewijst volgens verzoeker dat hij uit Mamakhel afkomstig is.

Tot slot voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing juridisch onjuist is omdat het geloofwaardigheidsonderzoek ertoe leidt dat de commissaris-generaal de nood aan bescherming helemaal niet meer onderzoekt. Hij voert de schending aan van artikel 3 EVRM.

2.2. Het verzoek om aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag te stellen wordt niet ingewilligd. De Raad acht het immers niet noodzakelijk voor het wijzen van zijn vonnis om het Hof van Justitie te verzoeken over deze vraag uitspraak te doen. De Raad wijst er bovendien op dat hij niet gehouden is om aan het Hof een prejudiciële vraag te stellen. Volgens artikel 267, derde lid VWEU is een nationale rechterlijke instantie immers slechts gehouden het Hof te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Aangezien de uitspraken van de Raad volgens artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad niet gehouden om de prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen.

2.3. De Raad stelt voorts vast dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert, besluit dat verzoeker de door hem voorgehouden Afghaanse nationaliteit niet aantoonst. De commissaris-generaal stelt immers uitdrukkelijk dat aangezien verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, zijn reële herkomst (of nationaliteit) en reële verblijfssituatie hij het de instanties onmogelijk maakt een correct zicht te krijgen op zijn nood aan internationale bescherming.

De commissaris-generaal oordeelde immers dat aan verzoekers beweerde verblijf in Mamakhel geen geloof kan worden gehecht. Reeds bij de eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat verzoekers geografische, politieke en sociale kennis van de streek waarvan hij afkomstig is, alsook de kennis van het dagelijkse leven aldaar geheel ontoereikend is voor iemand die beweert er zijn ganse leven te hebben gewoond. Deze gebrekkige kennis klemde des te meer nu verzoeker als winkelier met zijn beide voeten in het openbare leven stond. Zo heeft de commissaris-generaal onder meer terecht opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op de vraag hoeveel families in Mamakhel wonen "meer dan twintig" antwoordde terwijl hij tijdens zijn gehoor naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag eerst verklaarde dat hij twintigduizend had gezegd en vervolgens stelde dat er ongeveer tienduizend families wonen. Dit verschil is zodanig groot dat verzoekers uitleg dat men met het blote oog niet kan vaststellen hoeveel mensen in een dorp of stad wonen hier niet opgaat. Verder is het niet aannemelijk dat het voor verzoeker niet duidelijk was of naar het aantal inwoners van de buurt of van de hele stad gevraagd werd. Uit het verslag van het eerste gehoor blijkt immers duidelijk dat gevraagd werd of in Mamakhel veel families wonen (gehoorverslag 6 november 2009, 5). Bijgevolg kan aan verzoekers beweerde verblijf in Mamakhel geen geloof worden gehecht.

2.4. Zoals door verzoeker correct wordt aangegeven dient de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet getoetst te worden ten aanzien van het land of de landen van hun nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of verzoekers de bescherming van dit land niet kan of om

geldige redenen niet willen inroepen. Het is echter in de eerste plaats aan verzoeker om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Belgische asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Zulks vereist dus dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie verschaft over alle facetten van zijn identiteit, nationaliteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker dan ook hieromtrent correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, die toelaten na te gaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2.5. Verzoeker legt naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag een aantal nieuwe documenten neer waarbij de taskara van zijn vader en het paspoort afgeleverd door de Afghaanse ambassade 'onomstotelijk' zijn Afghaanse nationaliteit zouden moeten aantonen.

Met betrekking tot de oude taskara van verzoekers vader wordt door de commissaris-generaal gesteld dat dit document wel kan aantonen dat deze persoon van Sherzad afkomstig is, maar niets zegt over het verblijf van deze persoon in de provincie Nangarhar en al helemaal geen bewijs kan zijn voor verzoekers bewering dat hij altijd in Mamakhel heeft gewoond. Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat het document niet is gesteld in één van de drie landstalen of het Engels, noch wordt er een voor eensluidend verklaarde vertaling toegevoegd zodat het met toepassing van artikel 8 PR RvV niet in overweging wordt genomen.

Wat betreft het paspoort dat werd afgeleverd door de Afghaanse ambassade kan het volgende worden opgemerkt. Indien de authenticiteit van het document door de Afghaanse ambassade in Brussel opgesteld en afgeleverd op zich niet wordt betwijfeld rijzen er gerede twijfels met betrekking tot de inhoud van het document. Verzoeker verklaarde immers zelf dat dit document door de ambassade werd afgeleverd op basis van zijn taskara en twee getuigen. Sub 2.3. werd reeds vastgesteld dat verzoekers afkomst uit Mamakhel niet geloofwaardig is. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat (valse) Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. De taskara heeft om deze reden dan ook geen enkele bewijswaarde.

2.6. Aangezien verzoekers afkomst uit Mamakhel niet geloofwaardig is kan er geen enkel geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er zich heeft voorgedaan. De documenten die verzoeker ter staving van dit relaas aanbrengt, meer bepaald de oproepingsbrief van de politie en de brief van de dorpsoudsten, hebben om deze reden dan ook geen enkele bewijswaarde.

2.7. Tot slot benadrukt de Raad dat het uitgangspunt dat verzoeker de waarheid dient te vertellen over zijn reële verblijfssituatie of zijn regio van herkomst voor zijn vlucht naar België, van belang is om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat er geen nood aan bescherming is als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen gegronde vrees voor vervolging of geen risico op ernstige schade bestaat en de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. *In casu* legde verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af over zijn verblijf in Mamakhel. De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen, waartoe in de bestreden beslissing wordt besloten, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaat het voorgaande om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen vluchtelingenrechtelijke vrees noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER